

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko A. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz adwokata B. C. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3) odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej A.P. (P.) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 lutego 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwana wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd Apelacyjny dokonał rażąco wadliwej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów z punktu widzenia kryteriów zawartych w art. 233 § 1 k.p.c., wbrew art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku oraz niewłaściwie zastosował art. 828 k.c. dotyczący regresu ubezpieczeniowego, który jest nieadekwatny do stanu faktycznego sprawy i dochodzonego przez powoda roszczenia ze skargi pauliańskiej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przytoczonej przyczynie kasacyjnej nakładało na skarżącą powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywiście tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania poszerzonej analizy istotnych dla wyniku sprawy przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku pozwanej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Podzielając ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny, oddalając apelację pozwanej, wskazał podstawę prawną własnego orzeczenia - art. 527 i 528 k.c., przytaczając treść tego ostatniego przepisu i mylnie oznaczając go jako art. 828 k.p.c. zamiast prawidłowego art. 528 k.c., co stanowi oczywistą omyłkę Sądu bez wpływu na wynik sprawy.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda ze względu na jej sytuację życiową i materialną (art. 102 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).